

# Dýchání

Petr Mezihorák

## na rozjezd

tma lisuje obrazy  
zvýrazňuje hrany

půlnoční štěkot psa  
virtuos v oboru ticha

připadám si v tu chvíli a na tom místě zcela nepatříčně

jako štěkot psa

## struktura odpoledne

nebe zadrátované městem  
tlak světla  
sítotisk na politém svetru

libovolný kus dlažby

je brutální abstrakce

## stromy

stačí jen pár stromů uprostřed města

...nemyslím si, že by stromy jen pasivně odrážely vnější zvuky, spíše se zdá,  
že aktivně vysílají ticho, pomocí něhož hluk z okolí zcela pohltí a vymažou...

v podstatě jako staří již mrtví básníci  
vysílače ticha uvnitř přeplněných autobusů

**na prvním nástupišti brněnského hlavního nádraží**

žena s vlasy skoro barvy své reflexní vesty  
seděla za volantem nehybného prázdného nádražního vozíku

cigaretový kouř obepínal její obličej jako pavučina

a já s mělkými kořeny  
jsem vyvrácený nějak překážel tomu řítícímu se obrazu

...

všichni ti

řeknou že to není krásné  
říkám že je to něco víc  
je to až za obzorem krásy

vždyť si to představte

skrz regál s časopisy sleduji  
předkus  
obnažující se dásně rychle mluvící h.  
ale slyším ji jen matně

kolem zní  
signály podpatků

a slunce

slunce pálí sklo

do zátylku

**dětství**

...stál jsem s bratrem, bratranci a sestřenicí v brázdě uprostřed dědova pole, lépe řečeno tam, kde končil vinohrad a začínalo pole. Léto, odpoledne, slunce prudce žhnulo. Byli jsme bosí, takže písek, kterého byla brázda plná, písek jemný jak z přesýpacích hodin, nás pálil do nohou a my museli být stále v pohybu nebo přešlapovat z místa na místo. Bylo mi asi sedm let, ale možná méně, na sobě jsem měl jen lehké tričko a kraťasy ze zastříhnutých tepláků (pravděpodobně nejpříjemnější oblečení, které jsem kdy na sobě měl). Kostelní zvon právě odbíjel čtyři hodiny. Vzápětí po posledním úderu srdce na zvon se z tlampače obecního rozhlasu ozval hlas

babičky, která pracovala jako úřednice na radnici a mimo jiné byla zodpovědná za obecní hlášení. To byla chvíle, na kterou jsme čekali. Poslouchat babiččin hlas, jak se přilévá a zase odlévá podle toho, jak zrovna zafoukal vítr. Dodnes, když si na tu chvíli vzpomenu, cítím v nose a na kůži ten písek...

### **nonstop**

všechny ty odjištěné dívky

osahávání zdí na neznámém záchodě  
při hledání vypínače

leklé pivo

chuť živit se rukama  
vše ostatní se zdá jako kolaborace s nepřítelem

ale nezbývá než to překročit  
jak na zahradách  
mělké hroby  
psů a koček

a jet se domů vyspat

### **před výstavištěm**

neuvěřitelně obchcané sousoší od Vincence Makovského  
jmenuje se Nový Věk

tak pojd'  
pojd' přiložit ucho k jedné z té spousty kolejí

slyšíš to uvězněné jiskření?

ještě tak vědět  
zda se  
přibližuje  
či vzdaluje

### **na Špilberku**

myšlenky provokující jako divocí koně  
krční tepny jako by chtěly prasknout ve švech

a my skalpujeme večer otvírákem na pivo

KONĚ SE TAKÉ STRÍLEJÍ

..

srdce této básně se právě zastavilo

### **čas vraždy**

jsou dny kdy bych zabíjel

růžová hloupost bílá lhostejnost  
modré sobectví fialové reklamní lži  
nechutně bezbarvé peníze

duha smrti nad zatopenými sklepy

krysy!

ale trochu se bojím

nechci být dealer řaděných slov  
chci přechovávat jen malé množství  
tak akorát na jednu dávku tak akorát pro mě

abych to tu přežil

prázdné nábojnice cigaret po zemi  
jen dokazují  
že nějaká bitva

už probíhá

...

madlo

mapa na hřbetu ruky starce

...nikdy jsem si nemyslel že člověk stárne plynule  
spíš to přichází jak rýha v obličeji  
po zjištění  
že člověk  
se kterým jste se nedávno viděli  
zemřel...

přichází to několikrát za život

přichází to rychle a znenadání

### **brzo umřu**

brzo umřu  
už nemám čas

stát se aspoň křížem  
narvat to do stromu  
no a co že to byla přehledná rovinka  
šlo o to zakopat své srdce do cesty

sladký déšť mi slepil ruce  
a oči

stát se aspoň křížem

každý den je v něčem poslední

...

život je kruh  
důkazem necht' jsou dědovy dětské oči

slova  
fotky  
listy  
polámané větve  
ve spirále odcházejícího léta

tehdy  
ranní křehce skleněná tráva

šli jsme si hrát k řece  
a tak nechtěně  
pochopili  
co je to čas

### **berlín**

skrz pivní lahve  
hvězdy  
jsou rozbitá tma

chtíče

za oknem tuším  
devastující šestnáctiletý strach o dítě

každou noc znova

„tohle město je zvyklé na střepy“

...

před jejím domem  
vedle obrubníku  
leželo křehké ptačí tělo

řekla mi že neví co se stalo  
ale už prostě ne

v tu chvíli  
rozbitá ptačí křídla  
naposledy sevřela prázdnotu

...

řvou na něj  
táhni do nebe  
ty spravedlivý

od plastových stolků  
prázdná po prstýncích

připadá mu  
že všechno dobrý co v něm kdy bylo  
je udušeno

tahle země má příliš blízké horizonty  
kroutí se hlavami  
s dementní pravidelností kyvadla

bůh možná zemřel  
ale před smrtí mu měl někdo zatlačit oči

zápach z jeho kremace  
ještě občas vyvane  
z míst  
kde byste to nejméně čekali

### **do Boskovic**

kukuřičné pole v bouři  
třesoucí se zmodralá armáda léta  
toužící po krvi  
z větru a vody

úplně prázdný vagón  
rychle a křehce tloukl poli  
jak zelená žilka na zpoceném  
spánku  
v jednom z těch druhých  
slunečních dní

...

nazí  
rozbíjíme výlohy řece  
máme kondomy  
zarosená okna  
žíly plné vlasů

v noci jsi oranžovější než já

nemáme co dávat  
tak jen bereme

### **Brno blues**

město se sesulo spánkem  
ale z nočních barů ještě vylézají živí

existuje něco co nás spojuje? něco jiného než jen náhodná  
společná cesta?

obličej je porostlé břečtanem  
se smějí  
vše je divně veselé  
smutně veselé

zpitomělí vdechujeme  
lípu a moč  
v dusnu hlavního nádraží

a v tom  
kolona snů se pomalu hnula

zastávka je na znamení



**nezralá ars poetica**

chytila mě za ruku  
a vytáhla z vlastního stínu

„Jsem často s holkama ale málokdy se jich dotýkám“

už nikdy se nepokoušej bavit o poezii s lidmi kteří ji nečtou  
děláš z ní ještě větší děvku než ve skutečnosti  
je  
není

**Petr Mezihorák**

*Narozen v Kyjově v roce 1985, žije v Brně. Jeho texty byly oceněny v soutěžích Literární cena Vladimíra Vokolka 2010, Literární soutěž Klementa Bochořáka 2011, Literární soutěž Františka Halase 2012. Publikoval v rubrice Hostinec časopisu Host, v H\_aluzi a ve sbornících zmíněných soutěží.*